

това ще бждешъ затворена въ тъмница.

Така и станало. Момичето било хвърлено въ тъмница, а войниците заминали за бойното поле. Нѣмало време да се приготвятъ нови знамена, дали имъ сжщитѣ, върху които била извезана малката пѣсенъ на щурчето. Войниците, които отдавна били забравили, какво е това пѣсенъ, научили я, пѣли я съ радостъ и съ пѣсенъ на уста се хвърляли срещу неприятеля. Така тѣ победили.

Когато царьтъ се върналъ въ двореца, заповѣвалъ веднага да му доведатъ момичето, което било извезало тая пѣсенъ.

— Какъ да те възнаградя?
— попиталъ той. — Искашъ ли половината ми царство?

— Не, царю, не искамъ азъ никакво царство, — отвърнала кротко девойката. — Искамъ само да заповѣдате на слугитѣ да не гонятъ вече славеитѣ отъ градинитѣ и щурцитѣ отъ кжщитѣ.

Царьтъ изпълнилъ желанието на девойката. И отъ тогава неговиятъ народъ, който знаелъ тѣй добре да работи и тѣй храбро да се бие, се научилъ отъ птичкитѣ и щурцитѣ да пѣе. И нѣмало на земята по-щастливо царство.

Калина Малина

Духай, вѣтре, разгони
снѣжни облаци въ небето,
врѣдъ да се раззелени
и гората, и полето!

По разлистени стебла
пакъ да чукатъ кълавчитѣ,
и съ разперени крила
да засвирятъ свирачитѣ.

Предвестникътъ чичо пѣй,
косе-босе и скворецътъ,
пѣсенъ сладка да се лѣй
отъ високо надалече.

Следъ тѣхъ малкитѣ деца
да заприкчатъ пакъ на воля,
и съ засмѣнички лица
да посрещнатъ първа пролѣтъ!

Христина Стоянова